

וגילו את הרצח המשפחתי. אולם בסיפוריהם אלה לא סיפרו אנשי המקום את כל האמת. קשה היה להניח ש' אפילו בגלל מעילה של 150 ל"י ילך אדם להשמיד את משפחתו במו ידיו. מה הביא את שר למעשה הנורא — זה היה הסוד שאנשי רמות-השבים ניסו בכל כוחם להסתיר, ושהעיקר מאד על מצפונם.

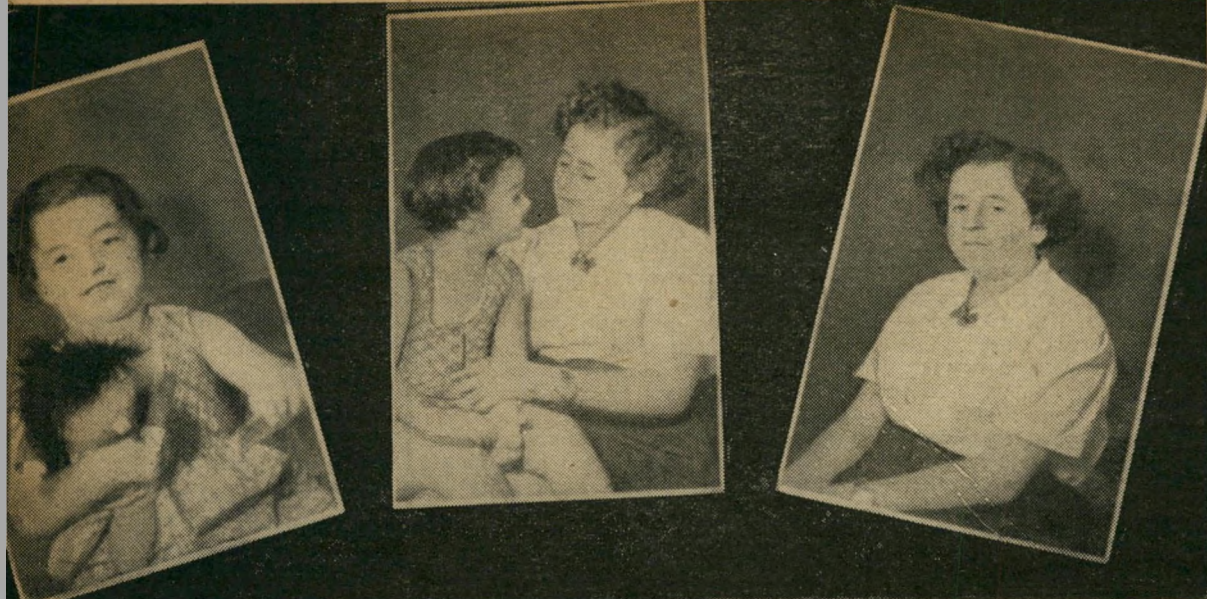
★ ★ ★

קהות-חושים מוזרה

שר לא היה אדם מאושר. הוא היה מוכה-גורל. אשתו היתה רפת-שכל — מפגרת. גם שתי הבנות שילדה לו היו מפגרות.

מה היתה מידת הפיגור של כל אחת מהן — קשה לקבוע כיום. בקרב המדענים נח' לקות גם הדעות אם פיגורן של הבנות היה תוצאה מתורשת האם או מהסביבה. המדע המודרני לא הגיע עד היום למסקנה מה משפיע על מה — מעצורים רגשיים על פגמים אורגניים, או פגמים אורגניים על מעצורים רגשיים. הדעה המקובלת היא כי במקרים מעין אלו, גורם חוסר טיפול נכון והרתעות מצד אב מפגרת, לפיגור הצאצאים.

מסיבה זו היתה משפחתו של שר מסוגרת בתוך ביתה. מסיבה זו נשלחה הבת הבכירה (24), שנשארה בחיים, לטיפול במוסד. למש-

האם והבת

תמונותיהן של צילה ורחל שר, שצולמו לפני כשמונה שנים, כפי שהיו תלויות במסגרת בחדר המשפחה. למרות גילה, נראו פניה של האם ילדותיים.

מלבד תמונות בודדות אלה לא נמצאו בידי איש אילו שהן תמונות של משפחת היינריך שר, שהיתה מסוגרת בתוך עצמה ואיש מבניה לא נהג להצטלם. הבת השנייה, חוה, נמצאת זיה שנים במוסד בחיפה.

„רצח המשפחה בידי אביה-המשפחה קיים באגדות כל העמים. גם אצלנו באגדה, וב' היסטוריה העברית, הוא קיים בסיפור על עקידת יצחק, או בסיפורים על הקרבת הב' כורים למולך, בגיא בן-הינום. מבחינה אנתרופולוגית, טבוע רצח המשפחה ביסודות התרבות האנושית. היה זה צורך פסיכולוגי.

איש אחר, זו אמירה סתמית. אצל איש כמו שר, אין הדבר כך. אבל, למרות שמצבו המיוחד היה ידוע, לא העלה כנראה איש בדעתו מה הוא עלול לעשות. אולם ברנע בו נמצאה דלת דירתו נעולה, ידעו כולם כי משהו נורא אירע, ומיהרו להזעיק את המשטרה. היה זה הסימן הבולט ביותר להעקת המצפון.

★ ★ ★

דג אוכלת דגיה

הנה נדחה אל המוות על ידי הת' נהגות הציבור. אולם עצם מעשה הזוועה חסרה-הצדק שביצע — שבא שבועיים בלבד אחרי שבחיפה רצח אורה אחר, אליהו צבי, את אשתו ושלושת ילדיו ואיבד עצמו לדעת (העולם הזה 1163) ותשעה חודשים אחרי שאורה שלישי, יהודה גצלר, ביצע מעשה זוועה דומה במשפחתו (העולם הזה 1123) — שיחה להתאבדות המשפחתיות אופי של מגיפה. היתה זו מגיפה שנגעה בשתי הקצוות של העולם החברתי בישראל.

מה הן יסודותיה של מגיפה זו? הסכר השבוע הו"ר דוד רוזי, הפסיכולוג הידוע, בתשובה לשאלת כתב העולם הזה: „הרצון להרוג — טבוע עמוק בתת-הכרתו של האדם. הוא נשאר כשריד מהתקופה בה היה האדם חיה, שהיתה צריכה להרוג כדי להתקיים. בדרך כלל משתחררים דחפים כאלה בתקופת הילדות, במישחקים בהם נוטלים ילדים צעצועים של כלי-נשק והורגים בהבל-פיהם. אולם ישנם מקרים שבהם אין אנשים מסויימים עוברים את הקתרוס הזה, בגלל אייכות. מסיבות שונות, או שאינם עוברים בצורה הנכונה. באנשים אלה נש' ארים דחפים חזקים להרוג. אחדים נתפסים להתחבבים, כמו צייד. ואחרים מבצעים מעשי רצח.

חטא וכשע

בית ליד בית ניצבים ביתו הקטן של הינץ שר (שמאל) ומחסן המספוא הגדול של חברת אל'על, חברה לשיוק ביצים ועופות בה עבד שר כאוצר לשיוק ביצים במשך 27 שנים רצופות. שני בתים אלה היו כל עולמו.

„בהתפתחות של מיליוני דורות, נדחקה הדרמה העמוקה הזאת לתת-הכרה, ונשארו לה כיום רק סימפטומים חיצוניים. אולם מספיק שניתנת איזו הצדקה מספקת, לאדם שלא הצליח לדחוק את הרצון להרוג, איזה הסבר רציונלי שהוא, כדי שישתחררו דחפיו להרוג, את עצמו, או את האחרים.

פחת שר לא היו יחסית-קירבה עם השכנים. היא לא יצאה לביקורים חברתיים או לבי' לויים משותפים. היינריך (58) עצמו, נעשה אדם עצבני וקשה. עצם העבודה שנשא לו אשה מפגרת מעידה, לדעת הפסיכולוגים, שמלכתחילה היה בעל רגשות-נחיתות מסו' ימים. הוא הקדיש את עצמו כליל לעבודתו. עבודה זו היתה את תמצית חייו. זה היה המקום היחיד בו זכה להערכה. היה זה עוגן-ההצלה הנפשי שלו.

עובדות אלה יודעות לכל ברמות-השבים. גם למנהלי קואופרטיב אל'על. אף-על-פי-כן לא היססו לקרוא לשר לחקירה בישיבת ההנהלה. מבחינה פורמאלית היה זה צעד מוצדק. אולם הוא העיד על אי-התחשבות משועת במצבו המיוחד של שר. אי-הת' חשבות שהעידה על קהות-חושים מוזרה, נוקשות פרוטית והופכת לחטא אנושי. הת' נהגותו של שר בשעת הישיבה ואחריה אינה אופיינית דווקא למועל שנתפס בקלקלתו. גיעה מצד אנשים שעבדו עמו 27 שנים, אדם שכל עולמו חרב עליו תוך כמה דקות.

קבר המשפחה

שלוש מצבות-עץ קטנות מצינות את הקבר המשפחתי של הינץ, הקטן שבדמות-השבים. ברקע צילה ורחל שר בבית-הקברות

נראה אדם, כשהוא מניח על קבר אחר ומימין אחרוני המלווים של המשפחה שהשתתפו בסקס הקבורה הצנוע של המשפ' חה. ההלויה נערכה בגשם שוטף ונמשכה זקות ספורות בלבד.